

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 15 0 К 001402 14 Кж 7
Бања Лука, 10.04.2014. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог М. Ђ. због продуженог кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог адвоката П. И. из Т. изјављеној против пресуде Окружног суда у Требињу број: 15 0 К 001402 13 К 2 од 20.12.2013. године, у сједници вијећа одржаној дана 10.04.2014. године, у присуству замјеника главног републичког тужиоца Светлане Брковић, оптуженог и његовог браниоца, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог М. Ђ. и потврђује пресуда Окружног суда у Требињу број: 15 0 К 001402 13 К 2 од 20.12.2013. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Требињу број: 15 0 К 001402 13 К 2 од 20.12.2013. године, оптужени М. Ђ. оглашен је кривим због продуженог кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03 - са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору. Истом пресудом на основу члана 62. и 224. став 5. КЗ РС од лица Б. Ш. и В. П., одузета је опојна дрога. На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени је ослобођен обавезе накнаде трошкова кривичног поступка.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог из свих жалбених основа, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе или да се иста преиначи тако што ће се оптужени блаже казнити или да се иста укине и одржи претрес пред Врховним судом Републике Српске.

Окружни тужилац није подносио писмени одговор на жалбу браниоца оптуженог.

У сједници вијећа бранилац оптуженог је изложио жалбу и остао код навода и приједлога из жалбе, а оптужени је подржао жалбу свог браниоца, док је замјеник главног републичког тужиоца предложила да се жалба одбије као неоснована.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

У оквиру жалбеног основа битне повреде одредаба кривичног поступка, жалба браниоца истиче да у поступку прибављања доказа нису примјењене, односно неправилно су примјењене одредбе члана 63. став 2., члана 127. став 3., члана 128. став 3., члана 135. и 151. ЗКП РС, па иако жалилац не означава о којој битној повреди је ријеч, садржај разлога за овај основ побијања пресуде указује да жалба сматра да је почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члан 311. став 1. тачка з) и став 2. ЗКП РС.

Оцјењујући приговоре у овом жалбеном основу побијања пресуде, овај суд налази да ти приговори нису основани.

У погледу жалбених приговора који се односе на непримјењивању одредби члана 63. став 2., члана 127. став 3., члана 135. и 151. ЗКП РС, побијана пресуда је на страни 6. и 7. дала ваљане и детаљне разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге првостепеног суда. Према томе, овај суд наглашава, под претпоставком да су заиста овлаштена службена лица вратили суду наредбу за претресање куће и помоћних просторија, које користи оптужени М. Ђ., те предали одузете предмете, заједно са потврдом о одузимању предмета, након два дана од извршеног претреса, како то тврди бранилац у жалби, та чињеница ни у ком случају не доводи у питање законитост радње претресања, јер се ради о веома кратком временском периоду. У вези с тим, овај суд запажа да је наредба судије за претходни поступак о претресање куће и помоћних просторија, које користи оптужени М. Ђ. издата дана 26.06.2012. године, а да из записника о претресу, произилази да је претрес извршен дана 27.06.2012. године, а не 26.06.2012. године, како то у жалби истиче бранилац оптуженог, па како ни бранилац не оспорава да је предаја предмета суду била дана 28.06.2012. године, то произилази да су овлаштена службена лица вратили суду наредбу, предали предмете и списак одузетих ствари један дан након извршеног претреса, а не два дана, како се то у жалби тврди.

Што се тиче рочишта за отварање и преглед привремено одузетих предмета, одржавање тог рочишта је обавезно само када се ради о већем броју привремено одузетих предмета или документације, који приликом привременог одузимања, нису могли бити пописани. Према томе, обзиром да је у конкретном случају од свједока Б. Ш. и В. П. привремено одузет по један предмет, детаљно описан у потврдама о одузимању предмета од ових лица, које су својеручно потписали ови свједоци, те од оптуженог М. Ђ., привремено су одузета три мобилна телефона, такође описани у потврди о одузимању предмета, као и у

записнику о претресању, које је такође својеручно потписао оптужени, као и свједоци који су присуствовали том претресу, по оцјени овог суда, није ни постојала обавеза тужиоца да одржи рочиште за отварање и преглед привремено одузетих предмета.

Исто тако, супротно наводима из жалбе, приликом претресања лица Б. Ш. и одузимања предмета од истог, поступљено је у складу са одредбом члана 128. став 2. и 3. ЗКП РС, јер је претресање извршено без наредбе, а због постојања сумње да ово лице посједује ватрено или хладно оружје, као и због постојања опасности да ће сакрити, уништити или одбацити предмете који треба од њега да се одузму и употребе као доказ у кривичном поступку, а након извршеног претреса, овлаштена службена лица су одмах поднијели извјештај тужиоцу и судији за претходни поступак. Такође и приликом привременог одузимања предмета од свједока В. П., овлаштена службена лица су поступила у складу са одредбом члана 130. ЗКП РС, обзиром да су привремено одузимање предмета извршили без наредбе, због постојања опасности од одгађања, при чему се исти није противио том одузимању (што је констатовано на потврди), из којих разлога није постојала потреба за подношење захтјева тужиоца судији за претходни поступак за накнадно одобрење одузимања предмета.

Надаље, приговорима садржаним у жалби браниоца оптуженог, се не може оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак побијане пресуде да је оптужени починио кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, за које је том пресудом оглашен кривим. Такав закључак резултат је правилне оцјене свих спроведених доказа и то како појединачно, тако и у међусобној повезаности, па разлоге за такав закључак, као мјеродавно образложене и ваљане, овај суд у цјелости прихвата, а њихова правилност се изнесеним жалбеним аргументима, не може оспорити.

Наиме, побијана пресуда је изнијела садржај исказа свих свједока оптужбе, те исказ оптуженог који је дао на главном претресу у својству свједока, те је затим све те исказе правилно оцјенила. Прије свега, побијана пресуда је анализирала садржај исказа свједока оптужбе Б. Ш. и В. П., па када се искази ових свједока, доведу у вези са садржајем тонских записа телефонских разговора, преслушаних на главном претресу, а наведених и интерпретираних у побијаној пресуди, потврдама о привременом одузимању предмета, те вјештачењем одузете материје која асоцира на опојну дрогу, онда нема сумње у правилност чињеничних утврђења побијане пресуде у погледу начина и околности извршења обе радње које улазе у саставу конкретног продуженог кривичног дјела. Истовремено, побијана пресуда је изнијела садржај и исказа оптуженог којег је дао на главном претресу у својству свједока, правилно оцијенивши га као неувјерљивим, дајући о томе ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд.

Дакле, по оцјени овога суда, чињенично стање је утврђено потпуно и правилно и на тако утврђено чињенично стање правилно је примјењен Кривични закон и радње описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као продужено кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, због чега је неоснован и приговор жалбе у основу побијања пресуде због повреде Кривичног закона.

Жалбом се побија пресуда и због одлуке о казни. Истиче се да је оптуженом изречена престрога казна. Ни овај приговор није основан. За кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, прописана је казна затвора од 3 (три) до 10 (десет) година. Казна затвора у трајању од 3 (три) године коју побијана пресуда изриче оптуженом и по оцјени овога суда је у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је то дјело почињено. У изреченој казни у довољној мјери су дошле до изражаја све олакшавајуће и отежавајуће околности на страни оптуженог и оне су по првостепену суду правилно оцјењене. Стога је и по оцјени овога суда изречена казна потребна и довољна ради остваривања сврхе кажњавања, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Из наведених разлога жалба браниоца оптуженог није основана, па је ваљало ту жалбу одбити на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске управе
Амила Подрашчић